

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudkyně Mgr. Jarmilou Úředníčkovou v právní věci

žalobce: **O.S.**
státní příslušnost Ukrajina
t. č. bytem v Pobytovém středisku Havířov
Na Kopci 5, Havířov 735 64
zastoupen Mgr. Ladislavem Bártou, advokátem,
sídlem 702 00 Ostrava, Purkyňova 6

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR,**
sídlem 170 34 Praha 7, Nad štolou 3,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 12. 2019 č. j. OAM-947/ZA-ZA11-ZA22-2019, o udělení mezinárodní ochrany

takto:

I. Žaloba se **zamítá**.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se včas podanou žalobou domáhal přezkoumání v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného, jímž bylo rozhodnuto, že žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany je

Shodu s prvopisem potvrzuje

nepřípustná podle § 10a odst. 1 písm. e) zákona č. 325/1999 Sb. o azylu, ve znění pozdějších předpisů a řízení o udělení mezinárodní ochrany bylo podle § 25 písm. i) zákona o azylu zastaveno.

2. Žalobce namítal, že se žalovaný nesprávně nezabýval tím, zda v jeho zemi původu nedošlo k takové zásadní změně situace, která by mohla zakládat opodstatněnost nové žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Poukázal na to, že se od poslední žádosti o udělení mezinárodní ochrany situace v jeho vlasti natolik změnila a vyostřila, že tato skutečnost zakládá nutnost posuzovat jeho žádost jako přípustnou. Žalovaný pochybil také v tom, že úplně opomenul skutečnost, že je vůči němu vedeno v zemi původu trestní řízení, a to z důvodu, že se vyhýbá základní vojenské službě kvůli svému náboženství, tj. hinduismu. Žalovaný neobstaral relevantní a aktuální informace o zemi původu k posouzení hrozby vážné újmy v případě jeho návratu, ani k probíhajícímu trestnímu řízení. Nesplnil tak povinnost zjistit skutkový stav věci tak, aby o něm nebyly důvodné pochybnosti. Žalovaný zcela ignoroval jím nově uváděné skutečnosti a důkazy. Žalobce dále uvedl, že žalovaný zcela nedostatečně posoudil jeho odůvodněné obavy z nuceného nástupu do armády, neboť si neobstaral relevantní informace, na základě kterých by mohl učinit objektivní úvahu o zhodnocení jeho individuální situace. Poukázal na to, že v případě, že se vrátí na Ukrajinu, hrozí mu trest odnětí svobody až do výše 3 let, a to kvůli vyhýbání se vojenské službě. V žalobě žalobce dále odkázal na judikaturu Nejvyššího správního soudu, z níž citoval.
3. Žalovaný v písemném vyjádření navrhl zamítnutí žaloby. Odkázal především na obsah správního spisu a vydané rozhodnutí a uvedl, že po posouzení důvodů uvedených žalobcem nebylo shledáno, že by se objevily nové skutečnosti nebo zjištění ve smyslu zákona o azylu, které nebyly bez jeho vlastního zavinění předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně ukončeném řízení. Ohledně údajně nové skutečnosti uvedené žalobcem, a sice že mu v zemi původu hrozí pronásledování kvůli vyhýbání se povinné vojenské službě z důvodu náboženského přesvědčení, na základě které požaduje opětovné meritorní posuzování jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany, žalovaný konstatoval, že tato byla žalobci objektivně známa již v průběhu správního řízení o jeho předchozí žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Měl možnost i povinnost uvést ji za účelem jejího posouzení již tehdy, pokud ji považoval za natolik závažnou pro důvody podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Je tedy důsledkem pouze jeho vlastního zavinění, že tato údajná nová skutečnost nebyla předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně ukončeném řízení ve věci mezinárodní ochrany. Žalobcovu obavu z trestního stíhání za vyhýbání se vojenské službě nelze považovat za opodstatněnou. Žalobce uvedl, že od kamaráda se dozvěděl, že tam, kde je hlášen k trvalému pobytu, začala chodit předvolání k odvodu. Dle žalovaného je však notorií, že povolávací rozkazy na Ukrajině lze doručovat pouze do vlastních rukou. Pokud tedy žalobce takovéto dokumenty vlastnoručně nepřevzal, nejsou považovány za doručené, a tudíž žalobci ani z nich neplynou žádné povinnosti nástupu vojenské služby, či hrozba trestu za její nenastoupení. Nepřevzetí rozkazu není považováno za trestný čin. Žalovaný dále uvedl, že na základě informací o zemi původu dospěl k závěru, že na Ukrajině nedošlo od doby, kdy byla meritorně posuzována předchozí žádost žalobce, k žádné změně, která by mohla představovat novou skutečnost ve smyslu ust. § 11a odst. 1 písm. b) zákona o azylu. Dle

žalovaného napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem o azylu a správním řádem, a to na základě dostatečných a řádným způsobem opatřených podkladů.

4. Soud o žalobě rozhodl v souladu s ust. § 51 odst. 1 věty 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), bez jednání, neboť žalovaný s tímto postupem výslovně souhlasil a žalobce se na výzvu soudu dle § 51 odst. 1 s. ř. s. ve stanovené lhůtě, ani ke dni rozhodnutí soudu, nevyjádřil a nesouhlas s projednáním věci bez nařízení jednání nesdělil.
5. Napadené rozhodnutí soud přezkoumal podle § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., s. ř. s., v platném znění, v mezích žalobních bodů, a po provedeném řízení dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
6. Ze správního spisu vyplývá, že dne 25. 10. 2019 podal žalobce opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany v České republice. V rámci údajů k podané žádosti o udělení mezinárodní ochrany sdělil, že se narodil na Ukrajině, je ukrajinské státní příslušnosti i národnosti. Ohledně náboženského přesvědčení sdělil, že vyznává hinduismus. Nikdy nebyl členem politické strany ani hnutí. Je svobodný a bezdětný. Poslední místo bydliště ve vlasti měl ve městě Avdějevka. Z Ukrajiny odcestoval společně s rodiči. Na území České republiky vstoupil dne 20. 6. 2017. O mezinárodní ochranu v České republice žádal poprvé v roce 2017 a v roce 2019 rovněž požádal o mezinárodní ochranu v Německu. Je zdravý. Jako důvod žádosti o mezinárodní ochranu žalobce uvedl, že žádá z důvodů náboženského pronásledování. V zemi původu chtějí, aby nastoupil na vojnu, protože je ve věku aktivních odvodů. Z náboženských důvodů nemůže sloužit v armádě, protože náboženství, které vyznává, mu ukládá povinnost neublížovat žádné živé bytosti. Z tohoto důvodu se obává, že by proti němu mohlo být zahájeno trestní stíhání pro vyhýbání se základní vojenské službě a domnívá se, že mu hrozí trest odnětí svobody až do výše 3 let. V předchozí žádosti tyto důvody neuváděl, protože nevěděl, že mu začala chodit předvolání z vojenské správy. O zahájení trestního stíhání se dozvěděl od známých jeho rodičů. Sam neví, proč proti němu bylo trestní stíhání zahájeno, když v minulosti byl několikrát na vojenské správě, ale související lékařskou prohlídku dosud nikdy neabsolvoval. Dalším důvodem žádosti o mezinárodní ochranu je skutečnost, že se nemá kam vrátit.
7. Součástí správního spisu je i dokumentace ohledně předchozí žádosti žalobce o mezinárodní ochranu, kterou podal 21. 6. 2017. Správní řízení bylo vedeno pod č. j. OAM-498/ZA-ZA11-2017. Správní orgán rozhodnutím ze dne 26. 9. 2017, které nabylo právní moci 3. 10. 2017, mezinárodní ochranu žalobci neudělil. První žádost o udělení mezinárodní ochrany žalobce odůvodnil obavami z probíhajícího konfliktu na východě Ukrajiny a s tím souvisejícími špatnými životními podmínkami a nedostatkem pracovních příležitostí v místě jeho bydliště.
8. Součástí správního spisu jsou dále informace, které žalovaný shromáždil v průběhu správního řízení ohledně politické a bezpečnostní situace a stavu dodržování lidských práv na Ukrajině. Konkrétně vycházel z Informace OAMP: Situace na Ukrajině, ze dne 25. 4. 2019, Informace OAMP – Ukrajina: Náboženská svoboda, ze dne 17. 6. 2019 a z Hodnocení Ukrajiny jako bezpečné země původu, z července 2019.

9. Ze správního spisu se dále podává, že dne 28. 11. 2019 byla žalobci dána možnost v rámci seznámení se s podklady rozhodnutí výše uvedenými, vyjádřit se k nim, navrhnout další podklady rozhodnutí, či vyjádřit námitky proti zdrojům informací a způsobu jejich získání. Této možnosti žalobce využil. Žádné další podklady pro rozhodnutí nenavrl, proti uvedeným zdrojům informací a způsobu jejich získání nevyslovil žádné námitky a ani nechtěl uvést žádné nové skutečnosti.
10. Podle ust. § 10a odst. 1 písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů, žádost o udělení mezinárodní ochrany je nepřipustná, podal-li cizinec opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany, kterou ministerstvo posoudilo jako nepřipustnou podle § 11a odst. 1. podle ust. § 25 písm. i) téhož zákona, řízení se zastaví, jestliže je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřipustná.
11. Z výše citovaného ust. § 10a odst. 1 písm. e) ve spojení s § 11a odst. 1 zákona o azylu plyne, že opakovaná žádost o udělení mezinárodní ochrany je přípustná tehdy, pokud se opírá o novou skutečnost. Tou je přitom pouze taková skutečnost, kterou žalobce nemohl bez své viny uvést v řízení o předchozí žádosti, tedy skutečnost, která v té době vůbec neexistovala, nebo o které žadatel objektivně bez své viny nevěděl. Tato skutečnost pak musí nasvědčovat tomu, že žadateli hrozí pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo vážná újma podle § 14a zákona o azylu. Z relevantní judikatury správních soudů se rovněž podává, že aby mohla být nová skutečnost podkladem pro řízení o mezinárodní ochraně, musí mít z hlediska udělení mezinárodní ochrany určitou relevanci. Krajský soud ve shodě s žalovaným činí závěr, že žalobcem tvrzená údajná nová skutečnost jím sdělená, a sice, že mu v zemi původu hrozí pronásledování kvůli vyhýbání se povinné vojenské službě z důvodu náboženského přesvědčení, na základě které požadoval opětovné meritorní posuzování jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany, mu byla objektivně známa již v průběhu správního řízení o jeho předchozí žádosti o udělení mezinárodní ochrany a ten tak měl možnost i povinnost uvést ji za účelem jejího posouzení již tehdy, pokud ji považoval za natolik závažnou pro důvody podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Ve shodě s žalovaným také soud činí závěr, že je důsledkem pouze vlastního zavinění žalobce, že tato údajná nová skutečnost nebyla předmětem zkoumání důvodu pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně ukončeném řízení ve věci mezinárodní ochrany. Napadené rozhodnutí obsahuje zdůvodněné závěry o tom, že žalobce neuvedl žádné nové skutečnosti či zjištění relevantní z hlediska azylu nebo doplňkové ochrany a že nedošlo k takové zásadní změně situace v zemi původu, která by mohla zakládat opodstatněnost nové žádosti. Tyto závěry nacházejí oporu ve spisu. Ze zpráv o zemi původu, které žalovaný shromáždil pro posouzení opakované žádosti o mezinárodní ochranu, neplyne, že by od vydání rozhodnutí o první žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany nastaly takové změny, pro něž by měl žalovaný z úřední činnosti přistoupit k věcnému projednání opakované žádosti o mezinárodní ochranu vycházející z již dříve uplatněného a posouzeného důvodu žádosti. Soud souhlasí s žalovaným, že žalobcem uvedené údajné nové skutečnosti se netýkají změny situace v zemi původu, důvodů jeho odchodu, ani jím prezentovaných problémů, které tam měl mít, ani z důvodů, pro něž by měl mít jakékoliv obavy v případě návratu do země, tím méně pak svědčících o tom, že by mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 zákona o azylu, nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a zákona o azylu. Soud rovněž považuje odůvodnění rozhodnutí žalovaného, že k relevantní změně v situaci v zemi původu nedošlo, za dostatečné a přezkoumatelné. Soud uzavírá, že žalovaný zjistil skutkový stav

dostatečně, za tím účelem si opatřil dostatek podkladů, umožnil žalobci uvést veškeré důvody, které jej vedly k podání opakové žádosti, shromáždil rovněž aktuální zprávy o zemi původu. Všechny získané podklady žalovaný v napadeném rozhodnutí zohlednil a z odůvodnění je zřejmé, z čeho žalovaný vycházel, jakými úvahami se řídil při posouzení podkladů pro vydání rozhodnutí a k jakým závěrům dospěl. Žalobce sám pak přes poučení správního orgánu žádné další podklady nepředložil a ani nenavrl. Soud uzavírá, že v posuzované věci byly naplněny zákonné podmínky stanovené § 10a odst. 1 písm. e) zákona

o azylu, neboť žalobce neuvedl, a ani žalovaný nezjistil, jak výše uvedeno, ve vztahu k situaci v zemi původu, žádnou novou skutečnost, která by mohla zakládat opodstatněnost nové žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany podaná na území České republiky byla tak správně shledána nepřipustnou. Za daného stavu pak dle § 25 písm. i) zákona o azylu bylo řízení zastaveno.

12. Krajský soud žalobu jako nedůvodnou v souladu s ust. § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
13. Podle § 60 odst. 1 s. ř. s. soud žádnému z účastníků nepřiznal právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce ve věci úspěch neměl a žalovanému prokazatelně žádné náklady v souvislosti s tímto řízením nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě do dvou týdnů ode dne doručení tohoto rozhodnutí. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Brno, Moravské náměstí č. 6. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Ostrava 24. 03. 2020

Mgr. Jarmila Úředníčková
samosoudkyně